

РЕШЕНИЕ

№ 23749

гр. София, 10.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 24.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **6360** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 220, ал. 1 от Закона за митниците (ЗМ) във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на „ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ“ ООД с ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], р-н К.[жк], Складово-производствена зона, представлявано от управителя Х. М. чрез адв. Д. Д. срещу Решение № 32-856688 от 17.05.2024 г. на за директор на Териториална дирекция (ТД) Митница Б., с което в резултат от извършена проверка на дружеството са определени за доплащане задължение в общ размер на 72 748.51 лева по ЕАД № 22BG001007042714R3 от 26.04.2022 г. и № 22BG001007042716R1 от 26.04.2022 г.

В сезиращата съда жалба се излагат аргументи, че решението на директор на ТД Митница Б. е неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие на съдопроизводствените правила и на материалните разпоредби. Твърди се, че в оспореният акт е допуснато нарушение на процесуалният закон изразяващо се в липса на доказателства, които да обосновават и да доказват турски произход на стоката, противно на възприетото от страна на органите извършили последващ контрол и чиито констатации са залегнали в процесното решение. По отношение на претендираните нарушения на материални закон, жалбоподателят посочва, че в решението на директора на ТД на Митница Б. липсват фактически и правно обосновани мотиви за турски произход на внесените стоки по митническите декларации за поставяне на стоки под режим „допускане за свободно обръщение“ - ЕАД № 22BG001QQ7042714R3 и № 22BGQ01007042716R1, като коментира, че са използвани извадки от Доклад № В./1/3/14.08.2023 г. на проверяващия екип, които жалбоподателя приема за общи и не излагащи съображения

относно вносовете, извършени с горепосочените ЕАД. На следващо място е посочено, че е налице нарушение на разпоредбата на чл.84а ЗМ, а правилата за определяне произход на стоките са регламентирани в чл. 59 – чл. 66 от МКС, чл. 31 – чл. 71 от Делегиран Регламент 2015/2446 на Европейската комисия. Въз основа на посочените норми, жалбоподателят излага твърдение, че те не съдържат критерий, според който произхода на стоката може да се определи според държавата на изпращане. Жалбоподателя оспорва съображенията, според които представеният при внос сертификат за движение EUR1 е отхвърлен дори и като косвено доказателство за посочения произход, тъй като ЕС и Т. използват еднакви правила за определяне непреференциален произход на стоките и в този смисъл издадените сертификати следва да се вземат предвид. На следващо място се оспорва и неправилното тълкуване на Протокол № 1 относно определяне понятието продукти с произход и методите на административното сътрудничество. Също така се твърди, че неправилно е приложена и нормата на чл. 234 пар.4 от Регламент за изпълнение № 2015/2447 като основание за промяна на декларирания произход. На следващо място се претендира, че административният орган не е изследвал дали към датите на съответния внос, квотите са били свободни, респ. неизчерпани, в която хипотеза е следвало да се приложи непреференциално мито с нулева ставка. Моли съда да отмени обжалваното решение.

В съдебно заседание – жалбоподателя „ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ“ ООД се представлява от адв. Д. с приложено пълномощно, поддържа жалбата и моли съда да отмени решението на директора на ТД Митница Б. по съображения изложени в нея. Претендира разноски на осн. чл. 80 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК.

Ответната страна – директора на ТД Митница Б., редовно уведомен, представлява се от юрк. К. с приложено пълномощно, изразява становище, че жалбата е неоснователна и недоказана, а решението правилно и законосъобразно. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

По делото са предоставени писмени бележки от жалбоподателя в защита на аргумента за отмяна на Решение № 32-856688 от 17.05.2024 г. на за директор на Териториална дирекция Митница Б..

Предоставени са и писмени бележки от ответника, че процесното решение е правилно и законосъобразно и от събраните доказателства по делото, съпоставени с правните норми, административния орган е изложил мотивирани доводи за обстоятелствата въз основа, на които е отхвърлил декларирания произход.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 от АПК, във вр. с чл. 188 от ГПК, прие за установено следното:

На 26.04.2022 година в МП „Пристанище Б. център“ са приети митнически декларации (МД) с MRN 22BG001007042714R3 и МД с MRN 22BG001007042716R1 под режим допускане за свободно обращение с вносител и декларатор „ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ“ ООД.

С МД 22BG001007042714R3 е декларирана стока „ гв пръти с кръгло напречно сечение от нелегирана стомана диаметър 35,48,55,65,73 мм; съд.на въглерод над 0.25%; общо 70.844 мт“, код по Т.- [ЕГН] и код на държава на произход - Европейски съюз. С МД 22BG001007042716R1 са декларирани 1) „ гв пръти с кръгло напречно сечение от нелегирана стомана диаметър 55,62;

съд.на въглерод над 0.25%; общо 17.486 мт“, Код по Т.- [ЕГН], код на държава на произход - Европейски съюз и 2) „ гв пръти с кръгло напречно сечение от нелегирана стомана диаметър 55,64;73 съд.на въглерод над 0.25%; общо 52.804“, Код по Т.- [ЕГН] и двете митнически декларации с износител „HASCELIK SAN. VE TIC.A.S.“ (Х. САН.БЕТИДЖ.А.С.) Република Т..

При възникнали съмнения относно прилагане на Регламент за изпълнение ЕС № 2019/159 на Комисията за налагане на окончателни защитни мерки срещу вноса на някои стоманени продукти от 31.01.2019 г. и Регламент за изпълнение ЕС № 2018/1013 на Комисията от 17 юли 2018 г. за налагане на временни защитни мерки във връзка с вноса някои стоманени продукти със Заповед № ЗАМ-120/32-35217 от 27.01.2023г. на директора на Агенция „Митници“ на основание чл. 48 от Регламент ЕС № 952/2013 година е възложил да бъде извършена проверка на „ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ“ ООД, като бил определен състава на проверяващия екип, обхвата на проверката - законосъобразността на действията на проверяваното лице, при поставяне на стоките под митнически режими „допускане за свободно обращение“, „митническо складиране“, „активно усъвършенстване“ и „реимпорт с едновременно допускане за свободно обращение и освобождаване за потребление на стоки“, за проверяван период е определен 01.01.2020 година до 01.01.2023 година, със срок за извършване на проверката - два месеца, считано от датата на връчване на заповедта за възлагане. Заповедта е изменена със Заповед № ЗАМ-589/32-123901 от 31.03.2023 г. и Заповед № ЗАМ-905/32-203356 от 31.05.2023 г.

За констатациите и резултатите от проверката е изготвен доклад № В./1/3 от 14.08.2023 г , който е връчен на проверяваното лице на 15.08.2023 г. В хода на самата проверка са изискани данни, писмени обяснения, справки информация от проверяваното дружество. При анализ на информацията е установено, че за посоченият период „ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ“ ООД основно допуска за свободно обръщение изделия от обхвата на Глава 72 „Ч., желязо и стомана“ на КН, като стоките преимуществено се доставят от Т.. Във връзка с представените от дружеството документи за деклариране на стоките – удостоверяващи произхода им, е идентифициран риск от неправилно деклариране на произход на стоки, попадащи в обхвата на посочената Глава 72 като били установени 790 стокови позиции по 378 броя митнически декларации, попадащи в обхвата на категорията продукти, посочени в т. 9 на Приложение № 1 към чл. 1 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2019/159 на Комисията от 31 януари 2019 година за налагане на окончателни защитни мерки срещу вноса на някои стоманени продукти.

Проверяващите констатирали, че за митнически декларации с MRN 22BG001007042714R3 с дата на приемане 26.04.2022 г. и MRN 22BG001007042716RI с дата на приемане 26.04.2022г., с вносител „ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪГАРИЯ“ ООД са били приложени сертификати за движение EUR.1 с № К 0043930 от 22.03.2022 г. и № К 0043931 от 22.03.2022 г., заверени от турските митнически власти, с вписана в колона 4 държава на произход на стоките - Република Румъния, а в елемент от данни (ЕД) 5/15 „код на държавата на произход“ е деклариран код EU (Европейски съюз), като и анализни сертификати от доставчика „HASCELIK SAN. VE TIC.A.S.“.

Проверяващите приели, че приложените сертификати за движение EUR.1 не следва да се ползват за целите на доказване на непреференциален произход на декларираните стоки, както и че сертифициратите издадени от турските митнически органи на основание Решение № 1/2009 па Съвместния комитет, създаден съгласно Споразумението между Европейската общност за въглища и стомана и Република Т. относно търговията с продукти, които попадат в обхвата на Договора за създаване на Европейската общност за въглища и стомана, не могат да бъдат приети

като документи, доказващи произхода на стоките в съответствие с изискванията за прилагане на допълнително мито по силата на Регламент за изпълнение (ЕС) 2019/159 на Комисията от 31 януари 2019 година за налагане на окончателни защитни мерки срещу вноса на някои стоманени продукти. Приели, че прилагането на разпоредбата на чл. 2 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2019/159 не се обвързва с чл. 57 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2447 на Комисията за определяне на подробни правила за прилагането на някои разпоредби на Регламент ЕС № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Съюза, тъй като защитните мерки не се считат за специални непреференциални разпоредби при внос, поради което представянето на сертификат за произход по образца в Приложение 22-14 не е било неприложимо.

Проверяващият екип извършил анализ както на данните, посочени в сертификатите EUR.1, така и на анализните сертификати, издадени от доставчика „HASCEUK SAN. VE TIC. A.S.“. Като за посочените анализни сертификати констатирани, че са по стандарт EN 10204 като били приложени: тип 2.2 сертификат за качество - се издава от производителя и с него се декларира, че продуктите са в съответствие с поръчката, като в него са включени тестови резултати от обща проверка на стоките, без тя да включва конкретна партида и тип 3.1 сертификат за качество се издава - от производителя и гарантира съответствието на продуктите с поръчката като се заверява от официално оторизирано лице от производителя, което е независимо от производствения отдел и предоставя тестови резултати за конкретната партида и се издава при условие, че производителят ползва система за проследяване, като може да предостави документите за това.

С оглед на извършения анализ били констатирани несъответствията: 1) във всички сертификати липсвало посочен партиден номер в съответното поле, което не отговаряло на стандарт за качество EN 10204 тип 3.1 и от описаното, липсвала каквато и да е идентификация на изследваната стока; 2) сертификатите по стандарт за качество EN 10204 тип 2.2 също не включвали конкретна идентификация на стоката - липсва номер на партида/бубина; 3) анализните сертификати били издадени от износителя „HASCEUK SAN. VE TIC. A.S.“, което го определяло като производител и не съответствало на декларирания в МД произход на стоката - EU (Европейски съюз) и 4) в сертификатите, издадени от „HASCEUK SAN. VE TIC. A.S.“ в наличното поле „Произход“ е било посочено Румъния, но тъй като имало липса на номера на партиди/бобини, нямало как да се идентифицира изследваната стока.

Също така било отбелязано, че към момента на приключване на проверката, отстрана на „ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ“ ООД не били предоставени допълнителни доказателства и документи в подкрепа на декларирания произход на стоките, внесени с горепосочените декларации.

Митническите инспектори посочили, че сертификатите за движение на стоки EUR.1 се издават за целите на доказване на преференциален произход, във връзка с изискванията за преференциалните търговски договорености, сключени между ЕС и държави партньори, с оглед на което приложените сертификати за движение EUR.1 не следвало да се ползват за целите на доказване на непреференциален произход на декларираните стоки и отхвърлили декларирания произход — EU (Европейски съюз), а на основание чл. 243, параграф 4 от Регламент за изпълнение ЕС 2015/2447 определили нов произход Т. за стоките по митническите декларации.

На основание чл. 29, във връзка с чл. 22, § 6 от Регламент (ЕС) № 952/2013 със съобщение рег. №

32-643533 от 23.11.2023 г. жалбоподателят е бил уведомен, че предстои издаване на решение на директора на ТД митница Б. като на основание чл. 8, § 1 от Делегиран регламент (ЕС) № 2015/2446 е бил определен срок от 30 дни от датата на получаване на съобщението, дружеството да изрази своето становище. В съобщението е посочено, че не се променят направените в хода на последващ контрол констатации по отношение на установения в хода на проверката нов непреференциален произход за стоките с МД MRN 22BG001007042714R3 и МД MRN 22BG001007042716RI, а именно Република Т. и съгласно разпоредбите на Регламент за изпълнение на ЕС 2019/159 на Комисията от 31.01.2019г. за налагане на окончателни защитни мерки срещу вноса на някои стоманени продукти, стоки класирани в код по Т. [ЕГН] и код по Т. [ЕГН] с произход Република Т. следва да бъде обложен с мито в размер на 25 процента като митническо задължение на осн. чл. 77 § 1, буква а) и § 2 от Регламент (ЕС) № 952/2013 възниква в момента на приемане на митническата декларация, в процесният случай на дата 26.04.2022 г. С оглед определеният нов произход на стоките по посочените два броя декларации в съобщението е било посочено, че за стоките ще възникне митническо задължение в размер общо на 60 623.76 лева, като на осн. чл. 54, ал. 1 от ЗДДС във вр. с чл. 77 § 1 § 2 от Регламент (ЕС) № 952/2013, ДДС ставал изискуем на датата на която възниква задължението за плащане на вносни мита – 26.04.2022 г.

В срока на 28.12.2023 г. от дружеството е изразено становище и са предоставени копия на документи, които са допълнени с молба с рег. № 32-706523 от 22.01.2024 г. Изразено е становище като не се споделяли аргументите за досъбиране на държани вземания като са изложени мотиви. Изразеното становище на жалбоподателя не било взето в предвид, съгласно докладна записка № 32-855100 от 16.05.2024 г. като било посочено, че по отношение на стоки, включени в Приложение I от Регламент за изпълнение (ЕС) 2019/159, за които са представени сертификати за движение EUR.1, издадени от турските митнически органи за целите на преференциалното тарифно третиране не могат да бъдат приети за целите на доказване на непреференциалния произход и съгласно чл. 12 от Решение № 1/2009 г., условията за придобиване на произход трябва да бъдат изпълнени без прекъсване в Съюза или в Република Т., поради което, когато стоки с произход, изнесени от Съюза, се върнат, тези стоки трябва да се считат за стоки без произход, освен ако може да се докаже по задоволителен за митническите органи начин, че върнатите стоки са тези, които са били изнесени и същите не са преминали през други операции освен необходимите за запазването им добро състояние, докато са били в тази страна или по време на износа, такива доказателства не били предоставени от проверяваното дружество в хода на последващия контрол, нито впоследствие. По отношение на предоставените от дружеството два броя писма от доставчика на стоките „HASCEUK SAN VE TIC. A.S.“, с които турското дружество изразявало готовност за съдействие, в случай че документите и доказателствата, удостоверяващи държавата на произход на стоките – Р. Румъния бъдат изискани, чрез компетентните органи на Р.Т. и приложен списък на доставчиците на „HAS CEUK SAN VE TIC. A.S.“, приели, че в тях не се съдържа информация за внесени в Република Т. стоки с код по КН, съответстващ на кода по КН на стоките допуснати за свободно обръщение в Република България и недокзвали непреференциалния произход на стоките с държавата Румъния. По отношение на предоставено от дружеството фотокопие на писмо-декларация от „HASCEUK SAN VE TIC. A.S.“, в което е било посочено, че турското дружество е закупило горещовалцованите пръти с различни размери, изнесени за Република България към клиент „ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ“ ООД от DONALAM SRL. Република Румъния; както и че същите не са били подложени на обработки или преработки в Република Т., тъй фирмата е сертифицирана по ISO 9001-16949 и всеки етап от производството на „HASCEUK SAN VE TIC. A.S.“ можело да бъде проследено в търговските и

счетоводните записи на дружеството, а те били щателно проверени от митническата администрация на Република Т. при издаването на сертификатите за движение EUR.1 и че турското дружество уверявало, че издадените сертификати за качество/сертификати за заводско изпитване съгласно стандарта EN10204 са потвърждение за съответствието между поръчаните и доставените стоки, митническите служители приели, че данните от предоставената декларация не са подкрепени с документи, които да доказват непреференциалния произход на внасяните в Република България стоманени изделия, а именно Румъния.

На 17.05.2024 г. за директор на ТД Митница Б. във връзка с прилагането на чл. 29 от Регламент ЕС № 952/2013, след като се запознал с писмен констативен доклад № В./1/3 от 14.08.2023 г. на дирекция „Последващ контрол“ за извършен последващ контрол на декларирането на основание чл. 48 от Регламент (ЕС) № 952/2013 и чл. 84, ал. 2 от ЗМ и докладна записка от началника на МП Пристанище Б. център в ТД Митница Б. и с посочените в нея документи с Решение № 32-856688 в т. 1 - отхвърля декларираният европейски непреференциален произход „EU“ (Европейски съюз) от дружеството „ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ“ ООД за стоките по МД с MRN 22BG001007042714R3 и МД с MRN 22BG001007042716R1 като в т. 2 определя нов непреференциален произход, с държава на произход Т.; в т. 3 определя за стоките за горепосочените митнически декларации допълнително защитно мито (A00) в размер на 25 %; в т. 5 определя данъчна основа при внос на основание чл. 55, ал. 1 от ЗДДС; в т. 7. определя задължение за ДДС при внос, предвид данъчната ставка от 20 %, съгласно чл. 66, ал. 1, т. 2 от ЗДДС и на основание чл. 67, ал. 1 от ЗДДС, по смисъла на чл. 16, ал. 1 от ЗДДС като в т. 9 определя за „ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ“ ООД с ЕИК[ЕИК] на основание чл. 77, § 3 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. като длъжник за заплащане на вносно защитно мито в размер на 60 623.76 лв. лева и на основание чл. 83, ал. 1 от ЗДДС, като длъжник за заплащане на ДДС в размер на 12 124.75 лева. Решението е връчено на оспорващото дружество на дата 30.05.2024 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

Назначена е, изслушана и приета е съдебно-техническа експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача. Съдът кредитира заключението на вещото лице.

При така установените факти, Административен съд София-град обосновава следните правни изводи:

Жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата е основателна. Съображенията за това са следните:

Обжалваният акт – Решение № 32-856688 от 17.05.2024 г. е издаден от за директор на Териториална дирекция Митница Б. към Агенция „Митници“, като съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 1, т. 9 от Устройствения правилник, му е предоставила правото да издава индивидуални административни актове в рамките на своите правомощия. В нормата чл. 19, ал. 1 от ЗМ изрично е предвидено, че решенията по прилагане на митническото

законодателство се издават от директора на Агенция „Митници“ или от директорите на териториални дирекции, а според ал. 7 на същия член, решения, взети без предварително заявление се издават от директора на териториалната дирекция, където са възникнали фактите и обстоятелствата, изискващи вземането на решение, освен ако не е предвидено друго. „Митнически орган“ по смисъла на чл. 5, т. 1 от Регламент (ЕС) № 952/2013 на ЕП и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза е към митническата администрация на Република България, която отговаря за прилагането на митническото законодателство, както и има качеството на орган, оправомощен съгласно националното законодателство да прилага митническите законодателни разпоредби. Предвид изложеното, съдът приема, че административният акт е издаден от компетентен орган.

Оспореното решение е издадено в съответствие с изискванията за форма и съдържание по чл. 59 от АПК.

Решението е издадено в нарушение на процесуалните правила и на материалноправните разпоредби, поради следното:

Процесното решение е издадено при извършена последваща проверка. Съгласно нормата на чл. 84 от Закона за митниците за целите на прилагане на чл. 48 от Регламент (ЕС) № 952/2013 след вдигане на стоките, митническите органи имат право да извършат последващ контрол, чрез проверка на: 1. точността и пълнотата на информацията в декларациите и на придружаващите документи; 2. счетоводната отчетност на декларатора и други видове отчетност, свързани с операции със съответните стоки или с предварителни или последващи търговски операции, включващи съответните стоки, като в ал. 2 на същият член е посочено, че проверката по ал. 1, т. 2 се извършва по реда на чл. 84а и 84м от ЗМ.

В нормата на чл. 84а от ЗМ е уредно, че последващ контрол на декларирането се извършва на всички лица, които упражняват или са свързани с дейност, контролът върху която е възложен на митническите органи със закон като при последващия контрол се извършва проверка за законосъобразността на действията на проверяваното лице при прилагането на съответните режими, процедури и мерки на търговската политика, както и за изпълнение на задълженията му за заплащане на публичните държавни вземания, събирани от митническите органи. Митническите органи са длъжни да установяват безпристрастно фактите и обстоятелствата по ал. 2 както във вреда, така и в полза на проверяваното лице. В хода на проверката проверяваното лице има право да получава сведения за установените факти и обстоятелства, доколкото това няма да затрудни извършването ѝ. Също така проверката обхваща стоките, складовите наличности, счетоводните записи, търговската, счетоводната и друга документация на проверяваното лице, която е от значение за конкретния случай. Митническите органи са длъжни да разясняват на проверяваното лице и на другите участници в производствата по този закон техните процесуални права, предвидени в Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Наказателно-процесуалния кодекс и да осигуряват възможност за упражняването им.

В разпоредбата на чл. 84б от ЗМ е доуточнено от кои митнически служители се

осъществява последващият контрол, а именно от митнически служители в специализирани звена за последващ контрол в Централното митническо управление и в териториалните митнически управления като компетентността на звеното за последващ контрол се определя по адреса на управление, съответно по постоянния адрес на проверяваното лице. Компетентността на звеното за последващ контрол в Централното митническо управление е национална. При необходимост да се установят факти и обстоятелства, свързани с дейността на проверяваното лице, на негово поделение, обект, дейност или имущество, които се намират в обхвата на компетентност на друго звено за последващ контрол, директорът на Агенция „Митници“ може да разреши извършване на цялата проверка или на отделни действия от това звено за последващ контрол. При необходимост от специфични знания и квалификация в проверката могат да участват и други митнически служители, които ги притежават, или от тях може да се изискват експертни становища.

Съгласно нормата чл. 84в от ЗМ проверката в рамките на последващия контрол се извършва въз основа на заповед за възлагане, която се издава от директора на Агенция „Митници“ или от оправомощени от него длъжностни лица от „Агенцията“ и от началник на митница. Заповедта се издава в писмена форма и трябва да има съдържание на правните и фактическите основания за извършване на проверката, имената и длъжността на митническите служители, които ще извършват проверката, данни за проверяваното лице, проверявания период, обхвата на проверката, срока за извършване на проверката. Заповедта се връчва на проверяваното лице от митническите органи. Също така заповедта може да бъде изменяна с нова мотивирана заповед от органа, възложил проверката. Изменението се смята за извършено от датата на издаване на новата заповед, която се връчва на проверяваното лице. Срокът за извършване на проверката в рамките на последващия контрол не може да бъде по-дълъг от два месеца считано от датата на връчване на заповедта. Съгласно нормата чл.84в , ал. 6 на от ЗМ при обоснована необходимост срокът на проверката може да бъде продължен с не повече от 4 месеца с нова мотивирана заповед от органа, възложил проверката. Заповедите за възлагане, изменение, спиране и възобновяване на проверката не подлежат на обжалване.

Със заповед № ЗАМ -120/32-35217 от 27.01.2023 г. е възложена проверка по реда на чл. 84 от ЗМ, от директора на Агенция „Митници“ като е определен срока за завършването ѝ, а именно два месеца, считано от датата на връчване на заповедта, след това на дата 31.03.2023 г., директора е издал заповед с № ЗАМ № 589/32-123901, с която е изменил заповедта за възлагане, като посочил, че „В ЧАСТТА срок на извършване на проверката, считано от датата на връчване на заповедта ДА СЕ ЧЕТЕ срок на извършване на проверката: четири календарни месеца“. С оглед на изложеното, за съда, директорът не е спазил разпоредбите на чл. 84в и сл. от ЗМ, тъй като е следвало да издаде нова заповед за удължаване на срока с два месеца, защото в първата заповед не е налице фактическа грешка, за да може във втората да се посочи, че срокът следва да се чете четири календарни месеца, а и във втората заповед е записано, че се издава предвид необходимостта от промяна на срока на извършване на проверка. С оглед на изложено за съда е налице за порок във формата.

Също така следва да бъде отбелязано от съда, че липсата на доказателства, които да

обосноват и безспорно да докажат фактическите констатации на митническата администрация за турски произход на стоката, чрез комуникация по линия на международното сътрудничество, като се изиска от турските митнически власти информация относно произхода на стоките, е опорочило процедурата по извършване на последваща проверка, което е довело и до нарушаване на материалния закон. Жалбоподателя е приложил и писмо на „HASCEUK SAN VE TIC. A.S.“, с което турското дружество изразява готовност за съдействие, в случай че документите и доказателствата, удостоверяващи държавата на произход на стоките – Република Румъния бъдат изискани, чрез компетентните органи на Република Т.. От гореизложеното съда се извежда, че административният орган не е проявил необходима процесуална активност, за да събере всички относими към предмета на административното производство факти и обстоятелства.

По отношение на материалната законосъобразност, спорен между страните е въпросът, доказан ли е декларирания европейски произход на процесните стоки, доколкото с Регламент за изпълнение (ЕС) № 2019/159 са наложени окончателни защитни мерки, изразяващи се в откриване на тарифни квоти, посочени в Приложение IV.1, във връзка с вноса в Съюза на определени категории продукти, чрез позоваване на кодовете по КН, посочени за тях в Приложение I, в т. ч. с код по [ЕГН] и код по КН [ЕГН], с определени в Приложение III.2 спрямо кои държави, от които произхождат продуктите, се прилагат мерките, предвидени в член 1, измежду които и Т..

Правилата относно установяване на „непреференциален произход“ на стоките са дефинирани в чл. 60 и сл. от МКС, чл. 31 – чл. 36 от Делегиран Регламент (ЕС) № 2015/2446, както следва и от изричното правило в чл. 2 от Регламент за изпълнение (ЕС) № 2019/159 и в чл. 12 от Споразумението, сключено между Европейската общност за въглища и стомана и Република Т. относно търговията с продукти, влизащи в обхвата на Договора за създаване на Европейската общност за въглища и стомана и по чл. 60 от Допълнителния протокол, подписан на 23 ноември 1970 година приложен към Споразумението за асоцииране между Европейската икономическа общност и Т..

С разпоредбите на чл. 60 и чл. 61 от Митническия кодекс на Съюза са определени основните насоки за определяне непреференциален произход на продуктите, като според чл. 60, § 1 за стоките, изцяло получени в една - единствена държава или територия се счита, че произхождат от тази държава или територия, а като водещото правило за придобиване на непреференциален произход за стоки, чието производство включва участието на повече от една държава или територия е посочено в чл. 60, § 2 като се счита, че произхождат от държавата или територията, в която са претърпели последната си съществена, икономически обоснована обработка или преработка в оборудвано за тази цел предприятие и довела до производството на нов продукт или която представлява важен стадий от производството.

Следва да бъде отбелязано и че съгласно чл. 61, § 1 от МК, когато в митническата декларация, съгласно митническото законодателство е посочен произходът на стоките, митническите органи могат да изискат от декларатора да го докаже. С оглед на тази разпоредба митническите органи могат да изискват от вносителя да докаже непреференциалния произход на стоките. В чл. 61, § 2 от МК е доразвито, че когато се

представя доказателство за произход на стоките, съгласно митническото законодателство или друго законодателство на Съюза, уреждащи специфични области, митническите органи имат право в случаи на основателно съмнение да поискат всякакви допълнителни доказателства, за да се уверят, че посоченият произход съответства на правилата, установени в съответното законодателство на Съюза.

Произходът за целите на митническото деклариране и облагането на стоките при внос, може да бъде определен по правилата за преференциален или по поправилата за непреференциален произход, като правилата за преференциален произход се прилагат по отношение на стоки, произхождащи от държави-бенефициери по сключени споразумения за свободна търговия с ЕС, а тези за непреференциален произход се прилагат по отношение на всички останали стоки.

За удостоверяване на преференциалния произход на стоките при въвеждането им, на митническата територия на държавите-членки са предвидени различни видове сертификати, между които и сертификата за движение EUR.1. Тези сертификати са предвидени в международните споразумения/договори, които ЕС е сключил за въвеждане на преференциални тарифни мерки, които споразумения и договори са от категорията на първичното законодателство на Съюза.

От тези международни споразумения с приоритетно значение за търговията между ЕС и Т. е Регионалната конвенция за паневросредиземноморските преференциални правила за произход, между 25 договарящи се страни, включително ЕС и Република Т., както и Решение № 1/2009 на Съвместния Комитет, създаден съгласно Споразумението между Европейската Общност за въглища и стомана (ЕОВС) и Република Т. относно продукти, които попадат в обхвата на Договора за създаване на ЕОВС, с което се приема и Протокол № 1 и противно на възприетото от административния орган определянето на понятието „продукти с произход“ и методите на административно сътрудничество - продуктите с произход от Общността, които се внасят в Т., и продуктите с произход от Т., които се внасят в Общността, се ползват от разпоредбите на споразумението при представяне на едно от следните доказателства за произход, а именно – буква „а“ сертификат за произход EUR.1 по образец. А също и както беше посочено по – горе в решението с разпоредбите на чл. 60 и следващите от Регламент № 952/2013 г. на Европейския Парламент и на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Съюза, както и с разпоредбите на чл. 31 – чл. 36, които са допълнителните поясняващи разпоредби на регламентите по прилагане на МКС.

За пълнота, съда ще отбележи и в чл. 3, чл. 26 и чл. 31 от В. конвенция за правото на договорите е посочено, че договорите са задължителни за страните по него, доколкото те са действащи и следва да се тълкуват добросъвестно и в съответствие с обикновеното значение, на термините и в техния контекст. Съда на ЕС нееднократно се е произнасял, че сертификатите за произход представляват доказателство за произхода и следва да се приеме, че освен тези доказателства могат да бъдат използвани и други доказателствени средства, това би накърнило единството и сигурността при прилагането на споразуменията (т. 16 от Решение от 23 февруари 1995 г. по дело Bonapharma, C-334/93, Recueil), както и че органите на държавата износител следва да установят произхода на дадена стока, както и че митническата администрация на държавите

членки по принцип трябва да признаят преценките извършени от държавата износител, особено когато преференциалният режим е създаден с международно споразумение, обвързващо Съюза (дело C-409/10 г. и дело C-428/11). Валидното доказателство за произход не би могло да се счита за обикновена формалност, която може да бъде пренебрегната, когато мястото на произход се установява с други доказателствени средства (т. 57 от Решение от 25 февруари 2010 г. по дело Brita, C-386/08).

В допълнение, Съда на ЕС посочва, че признаването от митническите органи на държавите-членки на решенията, приети от органите на държавата износител, обвързана със Съюза от режим на свободна търговия, е необходимо, за да може Съюзът на свой ред да изисква от органите на тази държава спазването на решенията, приети от митническите органи на държавите-членки относно произхода на изнасяните от Съюза продукти в тази държава (т. 34 от Решение от 06.02.2014 г. по дело C-613/12 г.).

С оглед на гореизложеното и приложените доказателства, съдът кредитира изцяло заключението на изготвената съдебно-техническата експертиза. В заключението си вещото лице е посочило, че от анализа на документи се установява, че е налице проследяемост на движението на процесиите стоки от Р. Т. до въвеждане на митническата територия на Р. България, поставянето им на временно складиране и митнически режим - допускане за свободно обращение на част от складираните стоки. Също така експертът е констатирал, че посоченият произход в регистрираните от митническите органи на Република Т., сертификати за движение EUR.1 страна на произход - Румъния, посочването на държавата на произход Румъния в износните търговски фактури и сертификати за проверка, съгласно EN100204 3.1 на турския износител, митнически режим 1040 обявен в износните митнически декларации, определя, че процесиите стоки са били внесени в Република Т. от Република Румъния, и в последствие изнесени за България без извършване на допълнителни обработки и преработки, т.е. не са били регистрирани за друг митнически режим, освен внос и последващ износ.

Също така следва да бъде отбелязано и че вещото лице от анализа на приложените доказателства по делото е констатирало, че митнически декларации за износ, в които е посочен кодът на държавата на произход, както и сертификатите за движение EUR. I, заверени от съответните митнически органи показва, че оспорващото дружество притежава доказателства за удостоверен произход и деклариран митнически режим при износа от Т.. Вещото лице е констатирало, че в митническите декларации за износ от Република Т. са декларирани цифрови кодове, които дават информация за стоките при извеждането им от територията на Т., като същите са декларирани с код на митнически режим 1040, което означава „износ“ - код 10 и предшестваш режим „внос“ - код 40, и код на произхода „066“, който означава страна на произход Република Румъния. Също така в така в т. 3 и т. 4 вещото лице е посочило, че при анализа на събраната митническа документация, не се съдържат данни, които да водят до извода, че стоките предмет на процесното решение са изцяло получени/произведени на територията на Т., както и че суровини за процесиите стоки са внесени в Република Т. и са били подложени на обработка и преработка, която е довела до производството на продукт със специфични свойства и състав, с каквито стоката не е разполагала преди обработката или

преработката.

По силата на споразуменията за свободна търговия, доказателства за произход на стоките могат да бъдат сертификат за движение EUR.1 или декларация за произход. При оформянето на вноса по процесната ЕАД митническата администрация не изразява никакви съмнения относно истинността на представения документ – сертификат, а приема, че същият не представлява надлежно доказателство - извод, който е в противоречие със съдебна практика и нормативна база, тъй като вносителят е представил неоспорено доказателство за произход - сертификат EUR.1, издадено не от лице - частноправен субект, а от Т. митническа администрация, като представител на държавата, с която ЕС е постигнала определени международни договорености. В допълнение, сертификатът за движение EUR.1 се издава по образец от митническите власти на страната, от която се изнася, по писмена молба на износителя или под негова отговорност от негов упълномощен представител и митническите власти, издаващи сертификата, предприемат всякакви необходими мерки, за да проверят произхода на продуктите и изпълнението на другите изисквания на споразуменията за свободна търговия. За целта те имат право да изискват доказателства и да извършат проверки на счетоводната документация на износителя или всякакви други проверки, които сметат за необходими. В тази връзка само изявлението от митническия орган, че приложените сертификати за движение EUR.1 не следва да се ползват за целите на доказване на непреференциален произход на стоки е недостатъчно.

Административния орган в решението си е коментирал и разпоредбата на чл. 12 от Решение 1/2009, тъй като нормата разглежда хипотезата в която стоки с произход, изнесени от Общността или от Т. в друга страна, се върнат. В настоящият случаи не е налице износ от Общността или от Т. в друга страна, а само между Общността и Т., с оглед на което нормата е неправилно приложена по същество.

По делото също няма доказателства процесните стоки, докато са били в Република Т. или по време на износа да са преминали през други операции или доказателства за турски произход на стоките, които да доведат да извод, че следва да се начисли допълнително мито и ДДС.

С оглед на изложеното, настоящата съдебна инстанция приема, че като не е приел представените сертификати за движение и е отрекъл техният произход, директора на ТД Митница Б. е постановил незаконосъобразен акт. За да бъде констатирано, че декларираният произход е неправилен и като следствие да бъде определен нов произход, то следва да бъде отречена доказателствената сила на сертификата за движение като документ, удостоверяващ именно този произход по силата на всички гореизброени актове и практиката на СЕС. Тежестта на доказване на това обстоятелство е върху митническата администрация, което не е сторено. Също така, в процесния случаи не е и налице износ от Общността или от Р. Т. в друга страна, а само между Общността и Република Т..

Поради изложените съображения процесното решение се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

С оглед изхода на спора на осн. чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски. Същият е отправил претенция за разноски, както следва: 6 470.00 адвокатско възнаграждение, 400.00 лева депозит за вещо лице и 50.00 лева държавна такса. По делото е приложено и преводно нареждане в размер на 1 400.00 лева, представляващо допълнителна сума за крайното възнаграждение на вещото лице. В подкрепа на претенцията си от процесуалния представител на жалбоподателя е представен договор за правна защита и съдействие и извлечение от банкова сметка за превод в размер на същата сума с посочено основание-сключеният договор за правна защита и съдействие. Съгласно чл. 8, ал. 1 от Наредбата за възнаграждения за адвокатска работа, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2, а съгласно, чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата, при интерес от 25 000 лв. до 100 000 лв. - 2650 лв. плюс 8 % за горницата над 25 000 лева. Установеното задължение по Решението за мито и ДДС е в общ размер на 72 748.51 лева и минималното възнаграждение на адвоката възлиза на 6 469.88 лева, което не е прекомерно, за да бъде редуцирано, още повече, че делото представлява правна и фактическа сложност и адвокатът е взел активно участие в производството по делото.

С оглед изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София-град, 34-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 32-856688 от 17.05.2024 г. на за директор на Териториална дирекция Митница Б. при Агенция „Митници“, с което е определено събирането на допълнителни държавни вземания в общ размер на 72 748.51 лева по ЕАД № 22BG001007042714R3 и № 22BG001007042716R1 на „ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ“ ООД с ЕИК[ЕИК].

ОСЪЖДА Агенция „Митници да заплати“ на „ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ“ ООД с ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], р-н К., [жк], Складово-производствена зона, с управител Х. М., сумата от 8 320.00 лева, представляваща разноски по делото - 6 470.00 адвокатско възнаграждение, 1 800.00 лева възнаграждение за вещо лице и 50.00 лева държавна такса.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

съдия: